

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/253/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5118210454
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:5118210454.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Urbanovej a členov JUDr. Yvety Dzugasovej a Mgr. Andreja Kekelyho, v právnej veci žalobcu: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpený spoločnosťou: Advokátska kancelária JUDr. Peter Kováč, s. r. o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 36 857 033, proti žalovanej: Ing. Y. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom Y. XXX/X, XXX XX K. V., právne zastúpená JUDr. Petrom Vachanom, advokátom, so sídlom J. H. XXXX/X, XXX XX B., o zaplatenie sumy 1.132,44 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Žilina č.k. 25Csp/91/2018-75 zo dňa 09.07.2019, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Žilina č.k. 25Csp/91/2018-75 zo dňa 09. 07. 2019 vo výrokoch I. a III. z r u š u j e a v e c v r a c i a súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Vo zvyšnej časti (t.j. vo výroku II.) zostáva rozsudok Okresného súdu Žilina č.k. 25Csp/91/2018-75 zo dňa 09. 07. 2019 n e d o t k n u t ý .

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 501,30 Eur spolu so zmluvnou pokutou vo výške 0,04% denne a úrokom z omeškania vo výške 0,4% ročne zo sumy 501,30 Eur od 20.03.2016 do zaplatenia tak, že uvedený úrok a zmluvná pokuta spolu neprevýšia sumu 501,30 Eur a odo dňa nasledujúceho po dni, v ktorom celková suma tohto úroku z omeškania a tejto zmluvnej pokuty dosiahne sumu 501,30 Eur, len 5% úrok z omeškania zo sumy 501,30 Eur do zaplatenia, všetko do 3 dní po právoplatnosti rozsudku (výrok I.). Vo zvyšnej časti žalobu zamietol (výrok II.). O trovách konania rozhodol tak, že žalovanému ich náhradu voči žalobcovi nepriznal (výrok III.).

2. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou doručenu súdu dňa 29.06.2018 domáhal rozhodnutia, ktorým by súd žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.132,44 Eur s príslušenstvom a náhrady trov konania.

3. Okresný súd vykonal dokazovanie vo veci listinnými dôkazmi produkovanými žalobcom. Z predloženej Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500103301 zo dňa 12.02.2015 mal súd preukázané, že žalobca v postavení veriteľa poskytol žalovanej v postavení dlžníka úver revolvingového typu v celkovej výške 1.500,00 Eur. Ďalej bol medzi účastníkmi dohodnutý poplatok za poskytnutie úveru vo výške 150,00 Eur, výška mesačnej splátky 47,17 Eur s počtom splátok 42, priemerná hodnota RPMN 36,30 % a ročná úroková sadzba učená hodnotou 17,68 %. Celková suma úveru bola určená na hodnotou 2.131,14 Eur a termín konečnej splatnosti v zmluve absentoval. Súčasťou zmluvy boli Všeobecné obchodné podmienky. Vzhľadom na charakter a obsah zmluvy ju súd posúdil ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere, na základe čoho pri prejednávaní sporu aplikoval ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z. ako aj ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách (§ 52 a nasl.). Ďalej mal súd preukázané, že žalobca dňa 29.12.2015 oznámil žalovanej zosplatenie úveru. Žalovaná podľa platobnej histórie uhradila celkovo na úver sumu 848,70 Eur, iné úhrady nevykonala.

4. Nadväzne na to súd prvej inštancie skúmal, či predložená zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje všetky obligatórne náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., a dospel k záveru, že táto neobsahuje náležitosť podľa písm. f) predmetného zákonného ustanovenia - t.j. absentuje v nej údaj o konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Okrem toho v zmluve je tiež chybné uvedenie údajov o RPMN v neprospech spotrebiteľa. Zo zmluvy totiž nevyplýva, akým spôsobom veriteľ dospel k výpočtu prezentovanej hodnoty RPMN. Vzhľadom na uvedené tak súd považoval poskytnutý úver v zmysle § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. za bezúročný a bez poplatkov. Nakoľko žalobca poskytol žalovanej úver vo výške 1.500,00 Eur s poplatkom za poskytnutie úveru vo výške 150,00 Eur a žalovaná uhradila celkom sumu 848,70 Eur, pri konštatovaní bezúročnosti a bezpoplatkovosti okresný súd priznal žalobcovi zo žalobou uplatneného nároku na zaplatenie istiny sumu 501,30 Eur tvoriacu rozdiel medzi poskytnutými prostriedkami a poplatkom spolu s úhradami žalovanej. Zároveň súd priznal žalobcovi aj úrok z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 501,30 Eur od 20.03.2016 do zaplatenia a taktiež zmluvnú pokutu vo výške 0,04 % denne zo sumy 501,30 Eur od 20.03.2016 do zaplatenia, s tým, že úrok a zmluvná pokuta spolu neprevýšia sumu 501,30 Eur, nakoľko predmetná zmluvná pokuta bola medzi stranami dojednaná priamo v zmluve o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu. Vo zvyšnej časti istiny a úrokov súd žalobu zamietol. Rovnako zamietol aj žalobou uplatnený nárok žalobcu na náhradu nákladov spojených s mimosúdnym uplatnením pohľadávky vo výške 83,99 Eur, nakoľko žalobca vynaloženie týchto nákladov pred podaním žaloby na súd v konaní nijako nepreukázal.

5. O trovách konania rozhodol prvoinštančný súd podľa § 255 ods. 1 CSP. Žalobca sa domáhal celkovo zaplatenia sumy 1.132,44 Eur s príslušenstvom, a teda priznanie tejto sumy by predstavovalo jeho plný úspech. Súd však žalobcovi priznal len sumu 501,30 Eur s príslušenstvom, t.j. 44,27 % a žalovaná bola úspešná v rozsahu 55,73 %, z čoho vyplýva čistý úspech žalovanej v rozsahu 11,46 %. Nakoľko úspech žalobcu a žalovanej v konaní súd vyhodnotil ako približne rovnaký, žalovanej náhradu trov konania nepriznal.

6. Proti tomuto rozsudku podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaná, ktorá sa domáhala jeho zmeny v odvolaní napadnutých výrokoch I. a III. tak, že odvolací súd žalobu v celom rozsahu zamietne a zároveň prizná žalovanej voči žalobcovi nárok na náhradu prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

7. Odvolateľka namietala postup okresného súdu, ktorý sa v odôvodnení svojho rozhodnutia žiadnym spôsobom nevysporiadala s prostriedkami procesnej obrany uplatnenými v spore žalovanou. Vo vecnej rovine poukázala na ustanovenie § 53c Občianskeho zákonníka a z neho vyplývajúcu absolútnu neplatnosť uzatvorenej úverovej zmluvy, keď sú jednotlivé jej oddiely písané inou veľkosťou písma. Jedná sa o formálnu chybu, ktorú však uvedené zákonné ustanovenie sankcionuje absolútnou neplatnosťou právneho úkonu. V tejto súvislosti žalovaná poukázala na viacero rozhodnutí všeobecných súdov. Zo strany žalovanej bolo namietané aj nedodržanie písomnej formy zmluvy o úvere v zmysle § 46 ods. 2 Občianskeho zákonníka, a to pre obsahovú nezhdnosť písomných prejavov vôle zmluvných strán v časti údajov týkajúcich sa náležitostí zmluvy o úvere. Podľa ust. § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka prijatie návrhu obsahujúceho dodatky, výhrady, obmedzenia alebo iné zmeny je odmietnutím návrhu a považuje sa za nový návrh. Skutočnosť, že žalovaná prijala zmenený návrh na uzatvorenie zmluvy o úvere, ktorý predstavuje oznámenie o schválení úveru zo dňa 12.02.2015 z podanej žaloby nevyplýval, pričom samotné čerpanie úveru nemožno považovať za konkludentné prijatie návrhu zmluvy. V danej súvislosti odvolateľka podoporne poukázala na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 17Co/73/2017 zo dňa 12.12.2017 a Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10Co/54/2018 zo dňa 25.07.2018. Podľa názoru žalovanej je však revolvingová úverová zmluva uzatvorená medzi stranami sporu je ako celok neplatná aj z iných dôvodov. Pri výške úveru 1.500,00 Eur, z ktorého si veriteľ započítava ihneď platbu za poplatok za poskytnutie úveru vo výške 10 %, t.j. 150,00 Eur, je neprijateľné, aby veriteľ získal celkovú odplatu za úver v podobe ďalších úrokov, ktoré síce uvádza v zmluve vo výške 25,73 %, čo však nezodpovedá skutočnosti. V závere odvolania žalovaná opätovne namietala aj premĺčanie žalobou uplatneného nároku žalobcu, pretože subjektívna premĺčacia lehota na vydanie bezdôvodného obohatenia mu uplynula dňa 12.02.2017, t.j. pred uplatnením žaloby na súde.

8. Žalobca, ktorému bolo odvolanie žalovanej doručené prostredníctvom právneho zástupcu dňa 03.10.2019, procesne nereagoval.

9. Ďalšie podania v rámci odvolacieho konania súdu predložené/doručené neboli.

10. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP a contrario toto rozhodnutie v odvolaní napadnutej časti, t.j. vo výrokoch I. a III. v zmysle § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušil a podľa § 391 ods. 1 CSP vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

11. Podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

12. Právo na spravodlivý proces je v Ústave Slovenskej republiky garantované v jej siedmom oddiele druhej hlavy (čl. 46 až čl. 50) a je primárnym ústavným východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov verejnej moci Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie jeho ochrany, a tým aj ústavnoprávnym východiskom zákonných úprav jednotlivých aspektov práva na súdnu a inú právnu ochranu. Priestor pre ňu vytvára čl. 46 ods. 4 ústavy, podľa ktorého podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanoví zákon. Aplikačným ústavnoprávnym limitom je čl. 51 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sa možno domáhať práv podľa čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú (napr. I. ÚS 56/01, I. ÚS 1/03, I. ÚS 226/03). Základné právo na súdnu ochranu garantované v čl. 46 ods. 1 ústavy zaručuje každému právo na prístup k súdu a právo na určitú kvalitu súdneho konania pred nezávislým a nestranným súdom, t. j. právo na spravodlivý proces (napr. IV. ÚS 233/04, IV. ÚS 95/07). Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane zdôrazňuje, že základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nemožno interpretovať ako právo na to, aby bol účastník konania (procesná strana) pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami, resp. s jeho právnymi názormi. Neúspech v súdnom konaní nemožno automaticky považovať za porušenie základného práva. Podľa judikatúry ústavného súdu (IV. ÚS 345/09) základné právo na súdnu ochranu je základným právom na spravodlivý proces, ktoré tvorí jeden z významných princípov právneho štátu (čl. 1 ods. 1 ústavy). Právo na spravodlivý proces je subjektívne verejné právo každého účastníka právom upraveného konania voči štátu (jeho orgánom), ktorého podstata spočíva v tom, že štát je povinný zabezpečiť každému právo na spravodlivý výsledok konania.

13. Obsah základného práva na spravodlivý proces je pomerne zložito štruktúrovaný a ako to potvrdzuje aj judikatúra ústavného súdu, patrí do neho viacero samostatných subjektívnych práv a princípov, ktoré sú buď konkrétne (verejnosť konania, konanie bez zbytočných prietahov, právo na nezávislý a nestranný súd), alebo v zásade abstraktné (riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, predvídateľnosť rozhodnutia, zákaz svojvoľného postupu súdu a ďalšie). Ako už bolo uvedené, základné právo na spravodlivý proces je najvýznamnejším interpretačným hľadiskom pre všetky procesné poriadky ustanovené zákonom. Z toho vyplýva ústavná povinnosť každého všeobecného súdu vykladať a používať procesné normy, ktoré sú obsahom procesných poriadkov ustanovených zákonom v súlade s princípmi a s obsahom základného práva na spravodlivý proces. Okrem toho je táto interpretácia a aplikácia povinná rešpektovať princíp materiálneho právneho štátu, a teda materiálne chápanie spravodlivosti tak, ako to je vyjadrené v čl. 1 ods. 1 ústavy.

14. Z ust. § 220 CSP vyplýva, že v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

15. To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry ESLP. Judikatúra tohto súdu teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 09. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

16. Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie aj v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

17. Treba zdôrazniť, že odôvodnenie rozhodnutia má odrážať obsah vykonaného dokazovania, súd je povinný ho riadne vyhodnotiť a následne vyvodiť z neho príslušné právne závery. Účelom odôvodnenia rozhodnutia je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Ak súd prijme skutkové a právne závery, ktorých vysvetlenie v odôvodnení rozhodnutia nedáva jasný obraz o všetkých podstatných otázkach, potom jeho rozhodnutie trpí vadou, ktorá musí viesť nevyhnutne k zrušeniu rozsudku. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie musí byť aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v odvolacom konaní. Ak rozhodnutie okresného súdu neobsahuje náležitosti uvedené v ust. § 220 CSP je nepreskúmateľné.

18. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá so všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj so špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Za znemožnenie strane uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že dochádza k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 389 ods. 1 písm. b) CSP, treba preto považovať aj taký nedostatok rozhodnutia súdu, keď rozhodnutie neobsahuje žiadne dôvody alebo ak v ňom absentuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie vo veci, prípadne, ak argumentácia obsiahnutá v odôvodnení rozhodnutia je natoľko vnútorne rozporná, že rozhodnutie ako celok je nepresvedčivé. (pozri napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR z 31. januára 2019, sp. zn. 6Cdo/98/2017)

19. Ak prvoinštančný súd postupoval v rozpore s ustanoveniami Civilného sporového poriadku tým, že sporovej strane odoprel alebo znemožnil uplatnenie procesných práv, odvolací súd musí v každom prípade jeho rozhodnutie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

20. Preskúmaním spisového materiálu v prejednávanej veci odvolací súd zistil, že dňa 25.10.2018 bolo okresnému súdu doručené podanie žalovanej, označené ako „Vyjadrenie žalovaného k žalobnému návrhu“, ktoré je žurnalizované na č.l. 28 a nasl. súdneho spisu. Okrem toho bola súdu dňa 05.03.2019 doručená žalobná duplika žalovanej, označená ako „Vyjadrenie žalovaného k vyjadreniu žalobcu“, ktoré podanie je žurnalizované na č.l. 42 a nasl. súdneho spisu. V rozpore s uvedenými skutočnosťami je potom zistenie vyplývajúce z odseku 3. odôvodnenia napadnutého rozsudku, v ktorom prvoinštančný súd uviedol, že žalovaná sporová strana sa k žalobe nevyjadrila a v konaní zostala nečinná.

21. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že podania doručené súdu v dňoch 25.10.2018 a 05.03.2019 obsahovali komplex prostriedkov procesnej obrany žalovanej sporovej strany (skutkové tvrdenia, vznesenie námietky premlčania a pod.), na ktoré prvoinštančný súd pri svojom rozhodovaní vôbec neprihliadol, čo vyplýva z odseku 3. odôvodnenia napadnutého rozsudku, v ktorom súd uviedol: „Žalovaný sa k žalobe nevyjadril a v konaní zostal nečinný.“ Toto konštatovanie súdu prvej inštancie je však v rozpore s obsahom spisového materiálu.

22. Popísané pochybenia v postupe okresného súdu považoval odvolací súd za tak podstatné, že nevidel dôvod ďalej sa v podrobnostiach zaoberať ďalšou argumentáciou žalovanej v jej opravnom prostriedku, keďže tu boli jednoznačne splnené podmienky pre zrušenie napadnutého rozhodnutia a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie. Nesprávny postup súdu prvej inštancie v takomto rozsahu by nemal naprávať odvolací súd, ktorý je spravidla určený na to, aby náležite vykladal a aplikoval právo v opravných konaniach. Účelom fungovania opravného súdu je na kvalitatívne vyššej úrovni na základe opravných prostriedkov preskúmať, či sa na súde prvej inštancie dosiahol účel civilného sporového konania vyjadrený v článkoch 2, 3 a 6 CSP v spojitosti s článkom 46 a nasl. Ústavy SR a nenachádzať podstatné pochybenia v postupe prvoinštančného súdu.

23. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok okresného súdu v odvolaní napadnutom výroku I., ako aj v závislom výroku III. o trovách konania zrušil podľa § 389 písm. b) CSP a zároveň podľa § 391 ods. 1 CSP vec vrátil prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

24. V ďalšom konaní súd prvej inštancie vykoná dokazovanie na základe dôkazov označených a predložených obidvomi procesnými stranami a vysporiada sa aj s prípadnými ich ďalšími návrhmi na doplnenie dokazovania vyhodnotí námietku premlčania voči nároku uplatnenému žalobou vznesenú žalovanou s prihliadnutím na jej odôvodnenie, ako aj protiargumentáciu žalobcu k tejto otázke a vysporiada sa s prípadnými ďalšími návrhmi strán na doplnenie dokazovania a opätovne posúdi nárok žalobcu uplatnený žalobou. Po doplnenom dokazovaní okresný súd opätovne rozhodne o nároku žalobcu uplatnenom žalobou, pričom je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu vysloveným vyššie (§ 391 ods. 2 CSP). Pri vyhotovení písomného vyhotovenia rozsudku bude súd prvej inštancie dôsledne vychádzať z ust. § 220 CSP.

25. V nadväznosti na rozhodnutie vo veci samej okresný súd opätovne rozhodne aj o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania, a tiež o nároku na náhradu trov tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP), ktoré tiež náležite s poukazom na konkrétne zákonné ustanovenia aj odôvodní.

26. Vo zvyšnej časti nenapadnutej odvolaní (t.j. vo výroku II.) zostal rozsudok okresného súdu nedotknutý týmto rozhodnutím odvolacieho súdu.

27. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).